Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 3. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 17 Januari 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

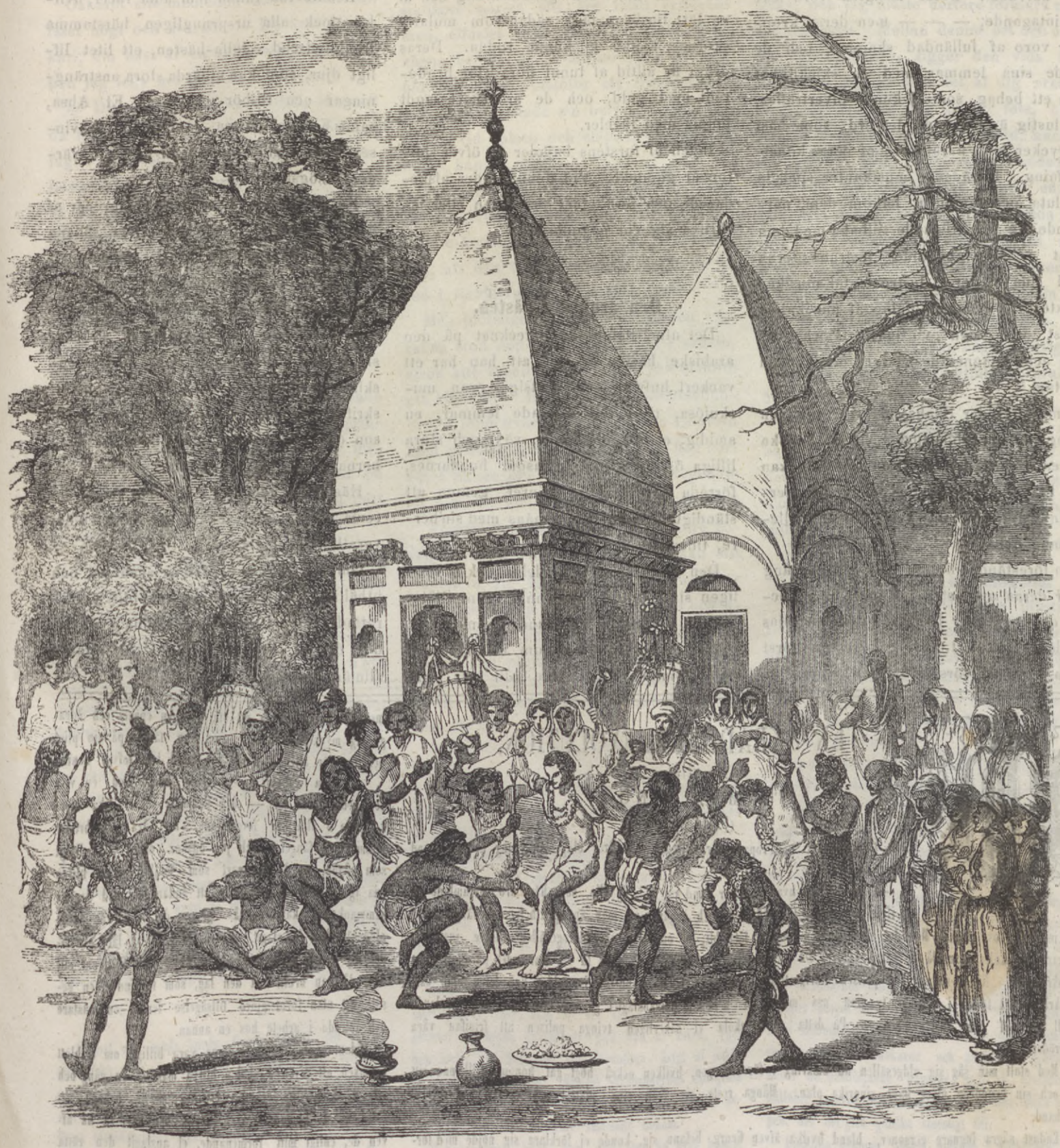

Indisk dans.

De Indiska danserskorna.

I den nyligen utkomna intressanta skildringen, *"Taflor ur Lifvet i Indien,"* läser man om de Indiska danserskorna följande:

"Danserskorna visade sina figurer i behagfulla ställningar, närmande sig och åter dragande sig tillbaka, än med den ena, än med den andra handen upplyftad öfver hufvudet. Deras ansigten voro icke så intagande; — — — men deras kroppar voro af fulländad skapnad, och de förde sina lemmar med en skicklighet och ett behag, som ej kunde öfverträffas. Vällustig är måhända det ord, som bäst uttrycker hela karakteren af deras konstutöfning. Biträdande musikanter spelade på luta och tamburin bakom dem, närmande sig och trädande tillbaka med dem samt ackompagnerande instrumenterna med sina röster. Instrumental-musiken tycktes vid denna utöfning af musikalisk konst vara den vigtigaste, och rösten ackompagnerade snarare musiken än tvärtom."

Enligt "Hyder Shahs historia," utgifven i England år 1855, spelas vid de indiska hofven komedi hvarje afton från klockan åtta till elfva. Dans och sång äro deruti inflätade och de agerande äro allesamman qvinnor.

En föreståndarska, som på samma gång leder deras uppfostran, köper unga flickor om fyra eller fem år, hvilka utväljas för deras skönhet. Hon låter nu först ympa dem och förser dem sedan med lärare i dans och musik. De få nu lära sig allt, som kan ingifva fursten och hans hof kärlek till nöjet. Vid tio eller elfva års ålder börja de visa sig offentligt.

De hafva vanligen de finaste anletsdrag, stora mörka ögon, sköna ögonbryn; liten mun och de vackraste tänder De hafva gropar i kinderna, och deras hår hänger i flätor ned till golfvet. Deras hy är klar och genomskinlig och af en lätt ljusbrun färg, sådan som mulattskornas, hvilka ej kunna rodna. Deras drägt är alltid af tunnt flor, rikt broderadt med guld, och de äro snart sagdt höljda med juveler.

Ingen af furstens bajader är öfver sjutton år gammal. Vid denna ålder afskedas de och resa öfver provinsen eller inskrifva sig vid pagoderna.

Den arabiske hästen.

Det utmärkande kännetecknet på den arabiske hästen är det, att han har ett vackert hufvud med spetsiga öron, muskulösa, men fint formade lemmar, en smidig, ej särdeles stor, växt och stora lifliga ögon, hvilka, likasom hundarnes, förråda det förstånd, djuret, genom att ständigt få lefva tillsammans med sin herre, tillegnar sig.

Den arabiske hästen delar också vanligen sin måltid med denne. Man tillåter honom, att såsom en hund springa fritt omkring och ställer honom emellanåt på vakt framför tältet. Han blir när som helst utsatt för fria luften och, i likhet med sina europeiska stamförvandter, sparsamt fodrad. Efter solens nedgång erhåller han i somliga trakter korn, men i andra kamelmjölk eller en välling af dadlar och vatten, hvari man blandat torrt klöfver eller andra örter. Förestår någon synnerlig svår strapats, så gifver man honom kokt eller rått kött

Beduinerna räkna fem ädla racer, hvilka dock alla ursprungligen härstamma från Redschd. Julfa-hästen, ett litet lifligt djur, som kan uthärda stora ansträngningar och tillhör provinsen El Ahsa, samt Koklani-hästen, som tillhör provinsen Yemen eller egentligen Redschd, värderas högst af alla.

Nu finnes det också flera sidogrenar af dessa förnämsta racer och äfven sådane af andra rangen; ja, hvarje sto af ädelt blod kan, om det är ovanligt snabbt och vackert, grunda en ny stam. Förteckningen öfver dessa olika stammar sträcker sig nästan i det oändliga; ty hvarje enskild hästs härkomst intygas genom ett skriftligt bevis, som öfvergår ifrån far till son och mycket sorgfälligt bevaras. Araberna bestämma racen efter modren.

Hästarnes antal är i Arabien jemförelsevis ringa; vid resor intager kamelen öfverallt hans plats.

Om den arabiske hästens snabbhet och uthållighet har redan mycket blifvit berättadt, men vi meddela här ändå en anekdot derom, hvilken troligen är mindre allmänt bekant.

EN SKRÄDDAREREVOLUTION.

Berättelse af

MAX RING.

(Forts fr. N:o 2.)

I äro inga skurkar! — ropade församlingen — Bror oldgesäll, sjung ut med hvad ni har att säga!

— Så hör då hvad jag har funderat ut! Vi alla, som här äro församlade gå nu ifrån herrberget till rådhuset och begära, att man antingen befriar de fångne, eller också inspärrar oss med. Men det skall polisen vackert låta bli; ty om alla skräddaregesäller blefve inspärrade, hvarifrån skulle man då få några kläder? Då kunna Breslau-boerna en gång få se, huru det går att vara utan skräddare. Något sådant kan polisen aldrig tillåta, emedan ingen menniska i verlden kan lefva utan oss. Vårt skrå är det första i verlden; ty utan oss måste ju hela menniskoslägtet gå naket, hvilket vore stridande mot all god sed och anständighet. — På detta sättet skola vi säkerligen tvinga polisen att frigifva våra yrkesbröder.

Med stolt min såg sig oldgesällen nu omkring i församlingen, hvilken också högt gaf honom tillkänna sitt bifall och sin beundran öfver hans sinnrika plan. Många reste sig från sina platser och tryckte med rörelse hans hand.

Endast några fegnare personer, bland hvilka äfven Georg befann sig, kunde ej förklara sig nöjde med förslaget, utan varnade för ett så förhastadt beslut. Georg begärde äfven att få ordet, och då han egde många vänner i församlingen, så kunde man svårligen hindra honom att yttra sig. Han visste väl att han med sin mening skulle komma att stå temligen ensam och ådraga sig mycken fiendskap; men han tänkte på sin pligt och framför allt på Marie och hvad han lofvat henne.

— Mina vänner! — började han, med en viss förlägenhet, sitt tal — Jag beklagar säkert lika mycket som J alla här församlade, att våra yrkesbröder försmäkta i fängelse, och jag önskar också lika lifligt som någon, att de så snart som möjligt måtte blifva fria igen; men jag tror icke att ändamålet med dagens sammankomst kan uppnås genom det, som vår ärade oldgesäll har föreslagit. Öfverheten skall ej låta skrämma sig genom våra hotelser. Toby har förtjenat sitt öde, då han brutit mot den lag, som förbjuder en gesäll, att utan förut gjord tillsägelse lemna en mästare och inträda i arbete hos en annan.

Sådant skolen äfven J finna vara billigt, om J blott betänken att äfven J skolen blifva mästare en gång och att ett sådant uppförande då icke skulle behaga er. Hvad nu de femton yrkesbröderna beträffar, så ha äfven de, enligt mitt förmenande, ej anslagit den rätta tonen och mera skadat än gagnat den vän, som de velat hjelpa, emedan de, i stället för att på ett besked-

En dåligt klädd arab kom på en mager häst ridande till Isset Pascha, hvilken var en stor hästvän.

— Jag vet — sade araben — att du för ditt hofstall söker vackra och goda hästkreatur. Betrakta dethär, som jag rider på; jag erbjuder dig att få köpa det och begär 45,000 piaster (omkr. 7,800 rdr) derför.

Oaktadt sitt medfödda allvar skrattade Isset högt och svarade: — Du är en narr, karl; din häst är en skinkmärr, för hvilken jag icke ger mer än 500 piaster

— Du skall gifva mig 45,000, så snart du lärt känna den; — svarade araben lugnt — befall, att man låter dina bästa hästar löpa i kapp med min en sträcka af två timmars väg, och jag slår vad att den skall komma en half timma före alla de andra.

Vadet blef uppgjort och Arabens häst visade sig så öfverlägsen, att paschan ej längre betänkte sig, utan utbetalte de begärda 45,000 piasterna.

— Detta är ännu icke allt! — sade Araben, i det han åter besteg sin springare. — Befall nu dina soldater att förfölja mig som en fiende och skjuta på mig, och du skall då få se hvad mitt kreatur duger till.

Det skedde såsom han åstundade, och man förföljde honom med böss-skott utan att träffa honom.

Men plötsligen sågs han vackla, tyglarne föllo honom ur händerna, och sjelf föll han till marken, der han blef liggande såsom död.

Genast stannade hästen, betraktade och vädrade på sin herre samt började derefter försvara honom, i det han ville slå och bita soldaterna, såsnart de närmade sig.

Sedan han sålunda bortdrifvit angriparne, vädrade han ånyo på sin herre, vände hans kropp med munnen och sågs slutligen närma sitt öra intill ryttarens mun, alldeles som om han väntade på någon befallning. Derefter reste han sig plötsligen upp, utstötte ett triumferande gnäggande, fattade sin herres kropp försigtigt vid halsen och släpade den så bort några hundra steg.

Paschan blef vid åsynen af allt detta förtjust öfver sitt köp; ja, hans samvete gjorde honom tillochmed den förebråelsen, att den betalda summan varit för liten i förhållande till hästens värde.

Men plötsligen förändrades scenen. Araben stod upp igen, sprang lätt i sadeln, strök sitt kreatur med handen och utstötte ett kort rop. Detta var ett kommandoord, i följd hvaraf hästen, ehuru belastad med penningsumman, som en pil flög bort emot öknen och dervid tog vägen genom en dal, der han var dold för allas blickar.

Turken förråder knappast sin inre rörelse, men är hämndgirig. Man kan lätt föreställa sig Issets rasseri, hvilken här på samma gång förlorade sin häst och sina penningar och dervid blef lika mycket hånad som prejad. Han afsände i största hast flera ryttare, att förfölja flyktingen.

Åtta dagar förgingo utan minsta framgång. Isset började redan gifva saken till spillo, tillochmed förglömma den, då Araben helt oförmodadt visade sig med sin medbrottsling och en kamel framför denne.

Araben helsade vördnadsfullt på paschan och sade:

— Du har hållit mig för en oärlig menniska, och jag måste derföre förklara mitt handlingssätt. Mellan denna ort och den, der min stam bor, ligger den vida öknen. Om jag nu med det af dig erhållna guldet begifvit mig dit till fots, hade jag lupit fara att blifva plundrad, kanske mördad, ett offer för kringströfvande röfvarband. En sådan fara kunde endast min häst genom sin snabbhet skydda mig för; och derföre skyndade jag till mitt hem, för att bringa piastrarne i säkerhet. Nu återkommer jag, för att tillställa dig den af dig förvärfvade egendomen, till hvilken jag ej mera har någon rättighet.

En tår sågs härvid glimma i arabens öga.

— Förlåt min svaghet, pascha! — sade han. — Jag förlorar i dag en vän; och denne kamel är i mina ögon blott en tjenare, som skall föra mig tillbaka till mitt tält.

Ett och annat om Manilla.

Engelska tidskriften "The Illustrated London News", som består sig en särskild artist och korrespondent i det aflägsna

---

ligt sätt framställa sitt ärende, under skrik och hotelser fordrat Ungrarens frigifvande. Om vi nu göra på samma sätt, så göra vi oss skyldige till samma förseelse och göra det onda ännu värre än förut. Bättre vore det derföre, om vi, istället för att uppbryta i massa, utvalde två förståndige män ibland oss och skickade dem till polisdirektören, för att framföra vår begäran. En så stor hop som vår kan ej heller med bästa vilja vidmakthålla en behörig ordning, och i den upprörda sinnesstämning, hvari vi befinna oss, kunde det lätt komma till uppträden, hvilka kunde skada vår goda afsigt. Öfverläggen derför saken ännu en gång moget och kallblodigt innan J tagen ett steg, hvars följder ej låta beräkna sig!»

Endast med möda kunde Georg bringa sitt tal till slut; från alla sidor såg han sig omgifven af vredgade och hotande miner; men han lät ej så lätt skrämma sig och uttalade med stadig röst hvad han ansåg vara rätt. Hans oförskräckthet ingaf alltså de andra åtminstone så mycken aktning, att de läto honom tala till slut. Men knappast hade han slutat, förrän stormen bröt lös, och det var nu ej långt ifrån att det gått den stackars Georg illa nog.

— Tallrikslickare, spion, förrädare! — hördes man högt ropa.

— Karlen vill bara ställa sig in hos mästarne och polisen. Hugg till honom! Kasta ut honom!» — ropade oldgesällens vänner.

Georg uthärdade dock tappert alla dessa smädelser. Han stod der med upprätt hållning och med höjda armar och rödblossande ansigte. Hans ögon blixtrade af ädel vrede och ingen vågade angripa honom; ty tillochmed den råaste hop sätter alltid värde på en behjertad mans mod.

Utan att blifva angripen gick han midtigenom sina motståndares leder; utan att bry sig om deras hotande blickar och höjda knytnäfvar gick han ur salen, enär han insåg, att han med sin förnuftiga åsigt af saken ej kunde uträtta något. Endast skråbrödernas oförtjenta misstankar och att han från detta ögonblick skulle i deras ögon vara en förrädare smärtade honom.

Men knappast hade han gått, förr än hela hopen, under oldgesällens anförande, tågade till rådhuset och under larm och rop fordrade att fångarne skulle frigifvas eller att de sjelfva i annat fall skulle blifva inspärrade jemte dem.

Ingen af dessa skrikare hade ens den aflägsnaste tanke på en sådan möjlighet.

Emellertid hade polisen genom sina spioner längesedan blifvit underrättad om saken och hade tillräckligt förberedt sig på orolighetsmakarnes besök. Dessa blefvo således omringade af en beväpnad styrka och mer än hundrade af dem genast arresterade. De öfriga togo då skyndsamligen till flykten och utbredde underrättelsen om det som händt, som en löpeld, kring hela staden.

På den tiden höllo handtverksskrån ännu trogt ihop, och skråddarnes missöde blef af de öfriga handtverkenas gesäller ansedt som deras egen sak. Hela Breslau råkade sålunda i uppror, murarne, lås- och grofsmederna, skomakarne, sadelmakarne och garfvarne genomtågade under de nästföljande dagarne med en olycksbådande hållning gatorna och sammanträdde i sina olika herrberger, der det gick ganska stormigt till.

Enskilda grupper stodo hotande i gathörnen, andra marscherade arm i arm öfver torget och sjöngo derun-

(Fortsättning pag. 22.)

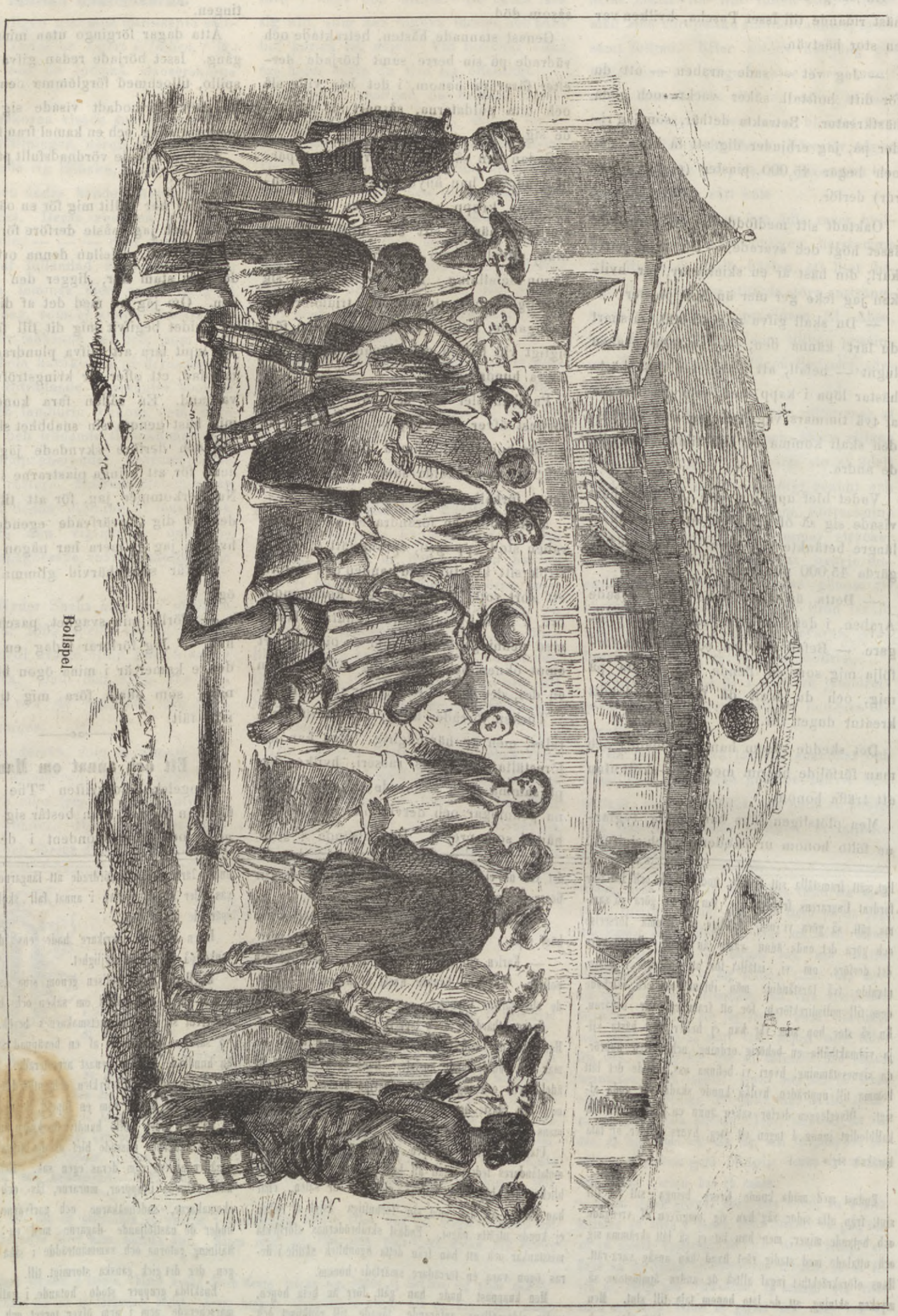

Bollspel.

Efter middagen.

Oceanien, har från denne under hösten och vintren mottagit åtskilliga teckningar af lifvet på Philippinerna och specielt i Manilla, Oceaniens folkrikaste stad och de spanska besittningarnes hufvudstad.

Korrespondenten berömmer på det högsta Philippinska öarne och yttrar bland annat, att dessas angenäma klimat, yppiga vegetation, vänliga invånare och gästfria köpmän göra dem till den behagligaste vistelseorten i östern, så att då man en gång sett dem, man ej mera kan förgäta dem.

"Det vänskapliga och broderliga förhållandet, köpmännen emellan, — yttrar han vidare — deras innerligt hjertliga gästfrihet och fullkomliga frihet från all partianda, skall man svårligen återfinna på något annat ställe.

Det finnes i sjelfva deras bostäder något högst inbjudande; deras fönster stå öppna inpå natten, och ni kan ifrån gatan titta in i rummen och se alla innevarande personer.

Men stiger ni ditin, skall ni blifva på det artigaste sätt mottagen, änskönt ni der icke känner någon, och då ni tar afsked för att gå, skall husets intagande värdinna bedja er anse stället som ert eget hem och hoppas att detta besök icke skall blifva ert sista."

Bland de många förströelserna i Manilla beskrifves äfven huru de unga männen der tillbringa närmaste tiden efter middagen.

Italienarens "dolce far niente" blir då på ett lysande sätt praktiseradt.

Af vidfogade illustration (sid. 21), som framställer en sådan scen, finner man bland annat att de unga männen intaga en temligen obesvärad ställning, men att de dervid likväl söka förena nytta med nöje. De hvila sålunda, antingen i amerikanska gungstolar, eller i kanske ännu kostbarare kinesiska bambu-ländstolar, de mest fulländade typer för en stol, dem menniskosnillet kunnat uppfinna. Fönstren äro öppna, kaffet står på bordet, läpparne omsluta fina cigarrer. Hvad kan man väl mer begära?

Bland mera egendomliga nöjen beskrifver korrespondenten en bollkastning med fötterna, den han här åsett (se pl. sid. 20).

Bollspelarne stodo derunder i en ring och stötte bollen endast med fötterna. Bollen var gjord af flätadt vide och liknade en klotrund korg.

Regeln i detta bollspel är den, att bollen aldrig får vidröra marken, sedan han en gång kommit i fart, och att den oupphörligen handteras med fötterna.

Somliga personer ha tillvunnit sig en utomordentlig skicklighet i denna lek; med fotsulan kasta de bollen högt i luften till de spelare, som stå midt emot, hvilka i sin ordning kasta den tillbaka.

I England är detta slags bollkastning en af folkets äldsta lekar, men man har der ännu icke kunnat drifva den till en sådan fulländning som i Manilla.

Blandade Ämnen.

Ändamålet helgar medlen. Då erkebiskopen af Aix, de Cosnac, fick höra omtalas, att den berömde Franciscus af Sales blifvit kanoniserad, utropade han: Ack, det fägnar mig oändligen! — Han var en belefvad man och en älskvärd och rättskaffens man, fastän han brukade göra orätt i piket-spel, som vi ofta spelade tillsamman."

— Men — invände nu någon — huru kunde en så helig man begå ett bedrägeri?

— Åh, — svarade erkebiskopen — han påstod sjelf, att hvad han vann skulle tillfalla de fattiga.

De små storheterna.

(Från Tyskan.)

Det var en gång en kung, så nätt,
Att i en fingerborg helt lätt
Han kunde stå, så lång han var;
Det var en kung, så rar, så rar!

Han vid sin taffel satt en gång
Med sin gemål — en half tum lång —
Der åt han plättar . . . ack, så godt!
Der åt han tårtor . . . ljufva lott!

Han sade: "Märk, jag är en man,
En man, en man, en verklig man;
Och hvad jag vill, jag vill bestämdt;
En halftums man tål intet skämt.

"Och du, gemål, hur är du värd
Den man, som blifvit dig beskärd!
Jag funnit — det är visst och sannt —
Att Gud har ställt det rätt galant!

"Jag äter, dricker, utan sorg,
Jag rymmes i en fingerborg;
Och den, som icke är som jag,
Han skall bli hängd i denna dag!"

---

der en mängd utmanande neidvisor emot mästarne och polisen, såsom t. ex.:

»Breslau är en stad, så fin, så fin, som har mästare och poliser fulla utaf Hin.«

Allt detta bebådade en blifvande storm.

Många nyfikna blefvo stående på gatorna, emedan de väntade att få se något våldsamt uppträde. Sysslolösa gatstrykare och lärpojkar, hvilka aldrig pläga fattas vid dylika tillfällen kommo äfven och slöto sig till gesällerna, ända till dess den oroliga hopens antal uppgick till inemot tre tusen personer.

Medan denna jäsning herrskade i staden befann sig Georg i en ej mindre upprörd sinnesstämning. Han kämpade med sig sjelf vida allvarsammare än förra gången. Han kunde ej längre fördraga den tanken, att man ansåg honom för en förrädare, och, till och med vid äfventyr att förlora Maries kärlek, ville han rentvå sig från denna misstanke.

Han visste att skråen hade något stort företag i sinnet. Det var denna gång ej fråga om mindre än att med våld befria fångarne. Nu gällde det således att bevisa, att man gjort honom orätt och att han ej var någon örontasslare eller tallrikslickare. Hans skråbröder skulle få se att skråets ära låge honom mera om hjertat än allt annat.

— Mästarn skall hålla mig för en otacksam menniska; — sade Georg tyst till sig sjelf — Marie skall förakta mig och aldrig mera förlåta mig; men jag kan inte göra annorlunda; ty äran går framför allt.

Så tänkte den unge arbetaren och från tanke till handling var för honom endast ett kort steg. Han störtade ut på gatan, och slöt sig der, ehuru hans hjerta blödde dervid, till skråbröderna, hvilka till en början betraktade honom med misstrogna ögon.

— Jag skall nu visa er att jag inte är någon förrädare; — sade han till dem — Jag går nu med er, om det också vore till afgrunden.

Småningom återvände hans kamraters förtroende, och då de kände hans mod och krafter, helsade de en så tapper medkämpe välkommen.

Emellertid rusade den ursinniga handtverkarhopen till fängelset, der de inspärrade suto. Under högljudt skrik och larm begärde upprorsmakarne de arresterades frigifvande, och då detta ej gick i verkställighet, skred man till öppet våld.

Med tillhjelp af timmermännen och smederna sprängde man fängelsets portar, uppbröt låsen och befriade de fångne. Dessa blefvo i triumf förde till den hatade polisdirektörens hus, för att dermed håna honom. Denne, som i rättan tid blifvit varnad, hade räddat sig genom flykten; men den uppbragta hopen lät i stället sin vrede bryta lös emot den oskyldiga bostaden.

Ett hagel af stenar krossade först dess fönster; men härmed var hämndlusten ej tillfredsställd; en hop af de vildaste inträngde i det inre af huset, sönderslog möblerna, ref sönder gardinerna och sönderskar sängkläderna, samt kringströdde dessas dun åt alla håll.

För Georg var det nu intet annat än att följa med. Han hade slutit sig till sina skråbröder, endast i den afsigten, att hjelpa till att befria de fångne och sålunda befria sig från sina kamraters misstankar; men nu blef han med dessa förd till sådana excesser, som han i sitt inre måste afsky. Ty just deruti ligger ödets godtyckliga makt, att menniskan under dylika omständigheter aldrig kan beräkna gränserna för sina handlingar.

Gemålen, som hans tal förstått,
Lugnt nickade sitt bifall blott.
Snart nickade de båda två,
— *Ett* hjerta och *en* själ också.

Så drucko de sitt goda vin
Och slumrade beskedligt in;
Men när på nytt de väcktes opp,
Gick verlden — i sitt gamla lopp.

Julia Pastrana.

Man har med rätta anmärkt, att den allra rikaste diktarfantasi ej är i stånd att uppfinna några så egendomliga förhållanden, som det verkliga lifvet och historien visa oss.

Ett nytt exempel härpå se vi i den å nästa sida afbildade menniskovarelse, hvilken visar att naturen i sin förunderliga nyckfullhet stundom frambringar missbildningar, hvilka i vidunderlighet öfverträffa allt hvad vidskepelsen, en upphetsad inbillningskraft, eller fruktan för spöken någonsin tänkt såsom det mest förskräckande.

Denna så kallade "miss" Julia Pastrana kringföres och visas för penningar af en amerikanare och har på alla de orter, der hon blifvit sedd, väckt den största uppmärksamhet.

Man tänke sig en vid pass 4 1/2 Rhenska fot (ungef. 2 aln. 8 dec. tum) hög gestalt med välbildad kroppsbyggnad, breda skuldror, yppig barm, starkt utbildade höfter, samt fina armar, händer och fötter, och man har en föreställning om kroppens hufvudmassa.

Men ofvanpå denna bål sitter ett hufvud, hvilket, såväl till sjelfva ansigtsuttrycket i sin helhet som till hvarje särskild detalj, blifvit i vidfogade porträtt troget efter naturen tecknadt.

Hufvudskålen är betäckt med rikt, fint, glänsande svart hår, hvilket miss Julia, på civiliserade damers manér, älskar att med konstfärdighet bena och fläta. Vid högtidliga tillfällen blifva perlsnoddar, blomsterguirlander och andra prydnader inflätade deri.

Pannan är ovanligt smal och låg, knappast två finger bred och betäckt med en tjock rörlig massa af ister. Hela ansigtet är, likasom sjelfva kroppen, beväxt med svarta hår.

Denna sällsamma hårväxt börjar med några finare små hår i pannan och öfvergår i närheten af ögonbrynen till ett par väldiga sträfva hårbuskar. Lika rika äro ögonhåren, hvilka derigenom äfven gifva ett lifligare uttryck åt de kolsvarta, glänsande ögonen.

Ansigtsvinkeln närmar sig mera typen för den Kaukasiska än någon annan race. Näsan är tjock och stor och har vidtutspärrade näsborrar.

Mest i ögonen fallande är munnens bildning, hvilken utgöres af tvenne oformligt tjocka läppar, inom hvilka man ser ett par högst egendomliga tandrader. I den öfre af dessa äro nemligen endast oxeltänderna fullständigt utbildade. Tungan utgöres af en klumpig muskelmassa af stort omfång. Hakan är ovanligt kort, öronen deremot utomordentligt stora.

Håret, hvarmed det brunaktiga ansigtet är betäckt, öfvergår på kinderna till polisonger och på hakan till pipskägg. Mustacherna ha deremot en svagare växt; men i stället äro öronen alldeles betäckta med hår och särdeles ifrån örsnibbarne nedhänga långa hårtofsar. Äfven nacken, bröstet, armarne och till en del äfven afvigsidan af handen äro hårbetäckta.

Ansigtsuttrycket antyder ej någon särdeles hög grad af vetande. I ögonen ligger ett visst vemod, som väcker medlidande.

Miss Julia skall utom engelskan äfven vara mäktig spanska språket; hon sjunger något litet, dansar med stor färdighet den skottska dansen "Highland fling" och är bevandrad i husliga och qvinliga arbeten. Men skulle hon skrifva sina memoirer, så behöfde hon för närvarande låta diktera dessa, emedan hon ifråga om denna bildningens välsignelse ännu befinner sig i det första stadiet.

Rörande Julia Pastranas härkomst meddelar en engelsk broschyr, att detta fruntimmer, som nu är 23 år gammalt, såsom helt litet barn skall ha blifvit funnet i en af Sierra Madres dalgångar i Mexico, i en trakt, belägen långt ifrån alla menniskoboningar, men deremot rikligen uppfylld af hvarjehanda odjur, såsom apor, björnar m. fl. s.

Föröfrigt eger man om hennes tidigare förhållanden inga närmare underrättelser.

Emot sin vilja och öfvertygelae måste Georg nu följa med den ström, som en gång gripit och ryckt honom med sig.

Den enskildes vilja förmår intet vidare, då han en gång afvikit från den rätta leden, hvart han vänder sig är han hemfallen åt demoniska makter, hvilka emotstånd gt gripa honom och ej så lätt släppa honom lös igen.

Så gick det ock med vår vän Georg. I ett förlåtligt uppsåt hade han slutit sig till de upproriske, och nu kunde han ej åter komma ifrån dem; han blef en deltagare i deras förbrytelser, oaktadt hela hans väsen satte sig deremot.

Efter husets skoflande begåfvo sig de ännu långt ifrån lugnade upprorsmakarne till grefve Hoyms bostad, hvilken man på den tiden var öfverpresident för provinsen Schlesien och staden Breslaus högste maktegande.

Under vägen dit utöfvade hopen hvarjehanda okynne, och isynnerhet roade det lärpojkarne mycket att visa sitt ungmod mot alla förbifarande. Hvarje vagn blef af dem genast omringad och, under förevändning att man sökte den undanflyktade polisdirektör Werner, blefvo de, som suto deri, tvingade att stiga ur.

Plötsligen skallade det ropet: »Vi ha honom, vi ha honom!»

Detta rop kom ifrån några okynniga lärpojkar, bland hvilka mäster Glaubrechts lärgosse isynnerhet utmärkte sig genom sitt skrän.

Den blinda hopen störtade sig vid detta allarm öfver en täckt vagn, i hvilken två damer och en herre åkte. Förgäfves sökte den modige kusken att pådrifva sina hästar och sålunda undgå förföljarne. Någon af de öfvermodige sällarne hade snart ryckt till sig hans tömmar, medan andra öppnat vagnsdörren och tvingat de förskräckta personerna i åkdonet att stiga ur.

— Det är han, den fördömde polisdirektörn, den hunden Werner! Slå ihjäl honom! — så ungefärligen ljöd den föga vänliga helsningen.

Förgäfves försäkrade vagnens egare, att han ingalunda var den man sökte och att ett misstag här egt rum; hans ord vunno ej gehör hos den förvildade massan. Ett dylikt misstag kan under slika omständigheter blifva högst farligt; emedan den blinda hopen ej så lätt låter rätta sig; och redan gjorde denna äfven här min af att handgripligen anfalla den främmande.

De båda damerna uppgåfvo då ett högt rop om hjelp och vredo förtvifladе sina händer.

Just i detta ögonblick kom Wilhelm i rättan tid och hindrade de ursinnige att utöfva sin hämnd på på en oskyldig. Med ett raskt språng stod han snart vid herremannens sida och ryckte honom undan upprorsmakarnes redan hotfullt utsträckta händer.

— Tillbaka! — ropade han till den vildt sorlande hopen. — I misstagen er. Jag känner denhär herrn; det är inte polisdirektör Werner.

— Det kan hvarenda en intyga! — ropade en stursk lärpojke. — Det är han, det är —

Men innan den unge tuppkycklingen ännu hunnit fullända meningen, hade Georg genom en riktigt grundlig örfil bragt honom till tystnad.

Helt förbluffad lade pojken handen på sin svullna kind och vågade ej mera knysta.

(Forts.)

Julia Pastrana.

Till Allmänheten!

Då tolfte årgången af

Illustreradt nyaste Söndagsmagasin

nu anmäles till prenumeration, får undertecknad, som gerna vill gå allmänhetens billiga önskningar tillmötes, härmed tillkännagifva, att för instundande år äfven halfårsprenumeration mottages.

Tidningen kommer att efter samma plan som hittills redigeras af Herr *Maximilian Axelson*, hvilken erhållit löfte om bidrag af omvexlande innehåll från flera af våra inhemska litteratörer, hvarjemte tidningen, i denna sin nya årgång, äfven kommer att innehålla *bref ifrån Paris*, af en känd penna.

Detta i förening med den rikhaltiga tillgång, Red. har till de bästa af Englands, Frankrikes och Tysklands illustrerade skrifter, bör kunna tillförsäkra allmänheten om att för en jemförelsevis ringa prenumerationsafgift erhålla en både lärorik och nöjsam lektyr.

Söndagsmagasinet utkommer, som vanligt, hvarje Söndag.

Prenumerations-afgiften för hela året, eller för 52 nummer, är, såsom hittills, *Tio riksdaler riksmynt, postförvaltare-arfvodet inberäknadt.*

För halft år erlägges *Fem riksdaler riksmynt;* och emottages prenumeration, såväl å alla postkontor och boklådor, som hos undertecknad, tidningens förläggare.

Götheborg i December 1857.

C. PETERSEN.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Skogsqvarnen," pag. 17—24.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 24 Januari.

C. Petersens Officin 1858.